

man fra alle Sider har forudſat, at diſſe Ting ſkulde drøftes i Rigsdagen. Jeg ſkal iøvrigt ſom faktiſt Oplyſning indſtyde, at man fra Univerſitetets Side har værnet ganſke betydeligt om Rigsdagens eller Lovgivningsmagtens Ret til at tage Beſlutning om diſſe Ting, nemlig om Normeringen af Lærerpladſer, og proteſteret imod, at det var et Spørgsmaal, der paa egen Haand kunde afgjøres af Administrationen. Det har ganſke ſærligt — jeg bemærker det, fordi det maaſte kan intereſſere det ærede Medlem for Langeland (Brandes) — været Konſistorium, der kom i det Tilfælde at maatte hævde, at Profeſſoratet i Wiſthetif ikke kunde nedlægges eller de dertil henlagte Penge anvendes til andre Profeſſorater uden Lovgivningsmagtens Samtykke. Ligeſaa stærkt, ſom man pointerede dette af formelle Grunde, ligeſaa varmt har man tillige, hvilket ikke ſtaar i Modſtrid med det forelagte Lovforſlag, af reelle Henſyn hævdet Dnſkeligheden af dette Profeſſorat. Der er alſaa ikke hverken fra Univerſitetets eller fra Regjeringens Side Tale om at negte dette Thing Kompetence til at tage diſſe Spørgsmaal under Overveiſe. Nu er det jo ganſke viſt, at mange af de Spørgsmaal, der vedrøre Univerſitetet, i deres Veſen efter alle Regler hos os ere af rent adminiſtrativ Natur. Dertil hører f. Ex. Examensvæſenet. Det er altid ordnet ad adminiſtrativt Vej, idet kun ganſke enkelte Momenter deraf ere blevne indbragne under Lovgivningsmagten. Dertil hører fremdeles Univerſitetets adminiſtrative Organisation, ſamt en Mængde Spørgsmaal vedrørende Lærervirksomheden, ſom aldrig have været indbragne under Lovgivningsmagten, og ſom efter vor Lovgivningsutvovlſomme Grundſætninger høre ind under Administrationen. Men deri ligger ſelvſjælgelig ingen Grund til at negte Rigsdagen eller ſærligt dette Thing Kompetence til at tage herhenhørende Spørgsmaal under Overveiſe, efterſom jo alle Grene af den offentlige Virksomhed og den offentlige Tjenefte ſelvſjælgelig ſkulde ſtaa til Regnskab for den konſtitutionelle Magt. Det er en Ting, man jo maa være paa det Nene med, ſaasnart man har en konſtitutionel Forfatning, at Rigsdagen allerede paa Grund af Pengespørgsmaalet aldeles nødvendig har en anerkjendt Kompetence dertil. Jeg vil tilføje, at dette heller ikke er Grunden til Modſtand mod eller Beſlagelse over, at Udvalget bliver nedſat i den Skikkelse, hvori det her foreslaas, ligeſaa lidt ſom Univerſitetet for ſit Vedkommende paa nogenſomhelſt Maade nærer Frygt med Henſyn til Udſalbet. Jeg bemærker ſærligt dette med Henſyn til flere Udtalelſer, der have fundet Steb om, at Modſtanden mod dette Forſlag ſkulde være Udtryk for en viſ Miſtillid navnlig til dette Thing. Jeg har allerede berørt det engang i en anden Forhandling, at jeg tror ikke, der er en ſaadan dybtgaaende

Miſtillid tilſtebe, og jeg ſkal ſærligt bemærke, da det var det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen), der udtalte noget ſaadant, at jeg ganſke ſærligt for hans Vedkommende erkjender, at Univerſitetet altid hos ham har fundet et meget velvilligt Øre for de Krav, det maatte ſtille i Videnskabens Interreſſe. Jeg bemærker det, fordi det var en Ting, ſom var mig bekendt, længe før jeg havde den Ære og Glæde at komme i nogenſomhelſt Berøring med det ærede Medlem, og ſom jeg har fundet bekræftet ved de enkelte Samtaler, jeg har haft med ham ſenere. Jeg tror nu ganſke viſt, at andre ærede Medlemmer maaſte ikke ere fuldt ſaa velvillig ſtemte mod Univerſitetet. Der har af og til i enkelte Udtalelſer, der ere fremkomne under denne Forhandling, klinget en Tone igjennem, ſom jeg omtrent kunde karakteriſere ſaaledes: Ja, Vidensſkaben ſtiller vi meget høit; der kan ikke være Tale om, at noget Offer for dens Skyld ſkulde være for ſkort, men Univerſitetet, ſaaledes ſom det nu er indrettet og virker, have vi ſaare meget at anſe paa, en Betragtning, ſom kan føre til, at man forbeholder ſig en ganſke ſmul Stilling, hævder ſin varme Interreſſe og ſmukke Jølelſe for Vidensſkaben ſamtidig med, at man lader det nødvendige Medium for Vidensſkabens Fremſkridt være ſærligt mindre gunſtig ſtillet, idet man luffer Ørene for Krav fra dets Side, uden at man derfor opgiver den Glorie, ſom ligger i, at man intereſſerer ſig for Vidensſkaben; men tilføielig, ſom jeg er, til altid at ſe det Bedſte i Alting, vil jeg heller ikke betragte det ſom ganſke ment paa den Maade. Jeg tror, at Meningen er bedre end Ordene, og jeg tror ikke, man ſkal ſige, at der fra Univerſitetets Side er nogen egentlig Miſtillid mod Thinget i Henſeende til, at ethvert velbegrunderd Krav jo ogſaa vil blive opfyldt, men vi tro rigtignok ogſaa dette, at vi, ſom efter vor Stilling og Leſter vort Kald og Erfaring have ſaare meget med diſſe Ting at gjøre, kunne have en velbegrunderd Mening om Tingene. Der ſaldt en Ytring under en anden Forhandling, der for mig lød ſom Udtryk for en Slags Fornærmelſe over, at Univerſitetet gjennem de beſtaaende Inſtitutioner havde haft en ikke uvæſentlig Indflydelse paa Formuleringen af de Lovforſlag, ſom den høitærede Underviſningsminister har forelagt angaaende Lærerpladſernes Normering og Lønning ved Univerſitetet. Jeg kan ikke forſtaa, hvorledes man vil kunne beklage ſig over, at der fra de vedkommende Mandſ eller Inſtitutionens Side gives Bidrag til at yde Autoriteterne, Lovgivningsmagtens Faktorer, den Kundſkab om Tingene, de ſkulde have. Jeg mener, at Rigsdagen, Lovgivningsmagtens Faktorer, ligeſaa fuldt ſom Regjeringen maa være inderlig glade ved at have Myndigheder til deres Diſpoſition til at give Kundſkab eller meddele en Opfatteſe, ſom ſaa naturligtviſ henſtilles til vedkommende